



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **I. R.**, zastoupeného Mgr. Helenou Peterkovou, advokátkou se sídlem Litomyšl, Smetanovo nám. 77, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2001, č. j. PPR-4115/RCP-c-253-2001, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2004, č. j. 28 Ca 410/2001-22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 1 075 Kč, a to k rukám jeho advokátky do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17. 8. 2001, č. j. PPR-4115/RCP-c-253-2001, žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Policie České republiky, Správy Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké a pohraniční policie, Oddělení cizinecké policie Zlín ze dne 3. 7. 2001, č. j. PJM-22/CP-ZI-SV-2001, tak, že žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 140/2001 Sb. (dále jen zákon o pobytu cizinců), uložil správní vyhoštění s dobou platnosti na 6 měsíců, tj. do 3. 1. 2002. Výrok, jímž byla žalobci stanovena k vycestování z území České republiky doba 5 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, ponechal beze změny. V odůvodnění uvedl, že žalobce pracoval na území okresu Zlín (na stavbě úložiště odpadků v O.) bez platného pracovního povolení Úřadu práce Zlín a

dopustil se tak přestupku podle § 28 odst. 1 písm. j) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za což mu byla Okresním úřadem Zlín v blokovém řízení uložena pokuta ve výši 500 Kč, číslo pokutového bloku F 0209313. Tímto pravomocným rozhodnutím je dle § 40 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění účinném do 31. 12. 2005 (dále jen správní řád), správní orgán rozhodující o vyhoštění vázán.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce uvedl, že Úřad práce ve Svitavách mu vydal povolení k zaměstnání u zaměstnavatele T., s. r. o. s dobou platnosti do 31. 1. 2002. Tento zaměstnavatel ho také v souladu s pracovní smlouvou vyslal na pracovní cestu na stavbu v Otrokovicích. Žádný pracovněprávní předpis nebyl porušen, žalobce pouze u sebe neměl cestovní příkaz. Tím, že mu povolení k zaměstnání nevydal Úřad práce ve Zlíně, nemohl žalobce porušit § 2a odst. 1 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, neboť vydání dalšího povolení k zaměstnání v případě pracovní cesty zákon nestanoví. Nemohlo tak být naplněno ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců, protože žalobce byl zaměstnán na základě povolení k zaměstnání. Dále poukázal na neposkytnutí tlumočníka. Navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 1. 2004 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Po právním rozboru ustanovení příslušných pracovněprávních předpisů konstatoval, že § 2a odst. 1 zákona o zaměstnanosti nelze vykládat restriktivně tak, aby v případě vyslání na pracovní cestu musel zaměstnanec – cizinec žádat úřad práce v obvodu, ve kterém bude dočasně vykonávat zaměstnání, o povolení k zaměstnání. Dále uvedl, že při aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců musí správní orgán vždy hodnotit konkrétní situaci a posoudit, zda jednání zaměstnanců, zaměstnavatelů či osob zprostředkovávajících zaměstnání v tom kterém případě obchází zákon. V dané věci byl závěr správních orgánů, že žalobce byl zaměstnán na území bez povolení k zaměstnání, předčasný. Proto soud žalovanému uložil, aby odstranil nepřesná a neúplná zjištění skutkového stavu a řádně zhodnotil, zda vyslání žalobce na pracovní cestu představovalo obcházení zákona. Dodal, že právní posouzení věci nemohlo být ovlivněno v blokovém řízení vydaným rozhodnutím o přestupku dle § 28 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích, neboť důvodem pro správní vyhoštění z přechodného pobytu není postih podle zákona o přestupcích, ale naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců. Skutkový stav ve vztahu k tomuto ustanovení však nebyl zjištěn přesně a úplně.

Proti zrušujícímu rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost založenou na důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítl, že skutková podstata přestupku podle § 28 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích koresponduje s důvodem pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců. Bylo-li tedy v daném případě příslušným orgánem rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil přestupku, jehož skutková podstata je shodná s důvodem pro uložení správního vyhoštění, byl správní orgán rozhodující o správním vyhoštění rozhodnutím o přestupku vázán ve smyslu § 40 odst. 1 správního řádu a nemohl tak v řízení o správním vyhoštění dospět k závěru, že důvod pro správní vyhoštění není dán. Správní orgán byl vázán výrokem o tom, kdo a jakého přestupku se dopustil. Mohl toliko posuzovat, zda je naplněna podmínka přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce mohl již v řízení o přestupku uplatnit námitky proti skutkovým zjištěním a ovlivnit výsledek řízení. Žalovaný dále odkázal na dosavadní judikaturu Městského soudu v Praze, např. na rozsudek ze dne 31. 5. 2002, sp. zn. 28 Ca 52/2001. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost a navrhl její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Stěžovatel učinil spornou právní otázku, zda byl pro účely rozhodování o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců vázán podle § 40 odst. 1 správního řádu rozhodnutím Okresního úřadu ve Zlíně o uložení pokuty v blokovém řízení žalobci za přestupek dle § 28 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích.

Podle § 40 odst. 1 správního řádu vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správní orgán takovým rozhodnutím vázán; jinak si správní orgán může o takové otázce učinit úsudek nebo dá příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení. Podle odstavce 2 si správní orgán nemůže jako o předběžné otázce učinit úsudek o tom, zda a kým byl spáchán trestný čin, provinění nebo přestupek, nebo o osobním stavu občana, přísluší-li o něm rozhodovat soudu.

Předběžnou otázkou se rozumí taková otázka, která sama není předmětem prováděného řízení, avšak její vyřešení je předpokladem rozhodnutí o vlastním předmětu řízení.

Předmětem řízení o správním vyhoštění z přechodného pobytu na území je přitom zjištění splnění podmínek pro tento typ ukončení pobytu cizince, rozhodnutí o něm a výkon tohoto rozhodnutí.

Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou platnosti až na pět let, mimo jiné též tehdy, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

Otázka, zda cizinec je na území zaměstnán bez povinného povolení k zaměstnání, tak je přímým předmětem řízení o správním vyhoštění cizince. Zjištění skutkového stavu ohledně této otázky a právní závěr o naplnění konkrétní skutkové podstaty, tak správní orgán rozhodující o správním vyhoštění provádí samostatně.

Z toho plyne, že v daném případě nebyly správní orgány vázány předmětným rozhodnutím Okresního úřadu ve Zlíně o uložení pokuty v blokovém řízení žalobci za přestupek dle § 28 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích, a to i přes obdobný předmět zjišťování skutkového stavu [podle tohoto ustanovení (ve znění účinném do 30. 9. 2004) se přestupku dopustí ten, kdo je jako cizinec zaměstnán v České republice bez pracovního povolení, pokud je takového povolení třeba]. Otázka zaměstnání žalobce na území České republiky bez povinného povolení k zaměstnání nebyla v rámci řízení o jeho správním vyhoštění otázkou předběžnou, § 40 správního řádu tak nebylo možno aplikovat.

Nejvyšší správní soud tedy shledal všechny stěžovatelovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední

povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce dosáhl v řízení o kasační stížnosti žalovaného plného úspěchu, a proto má dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení byly stanoveny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v tomto případě za jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání týkajícím se věci samé ze dne 20. 4. 2004, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 1 x 1 000 Kč a 1 x 75 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 1 075 Kč. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2006

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu